

Op zoek naar een beter leven in het buitenland

Jaarlijks trekken niet minder dan 126.000 Nederlanders naar het buitenland. Op de *Emigratiebeurs* kon je over de koppen lopen. Dit jaar trok de beurs nog vijftig procent meer bezoekers dan anders. Daar zou de commotie over de antikoranfilm van de extreem rechtse politicus Geert Wilders niet vreemd aan zijn. Maar blijkbaar laten ook Vlamingen zich door maatschappelijke ontwikkelingen overtuigen om hun geluk elders te zoeken.

Lieve Wouters

Wie wil weg?

ALLE Nederlandse omroepen, publieke zowel als commerciële, weigerden Geert Wilders haatdragende prent *Fitna* uit te zenden. Er zit duidelijk weinig volk te wachten op deze film, die enkel de bedoeling heeft moslims te choqueren. De helft van de Nederlandse bevolking liet weten zeker niet te kijken als hij toch de beeldbuis zou halen. Ook de persconferentie die de politicus wou organiseren, werd afgelast. De kosten voor de beveiliging zouden te hoog oplopen.

Toch wilde Wilders doorgaan met zijn opzet. Vóór 1 april zou hij de film vrijgeven via het internet. Of dat gelukt is, weten we bij het schrijven van dit stuk niet, maar de gemoederen liepen alvast hoog op bij onze noorderburen. De koorts was te voelen tot in de ex-pohal van Nieuwegijn, waar de *Emigratiebeurs* dit jaar een recordaantal bezoekers trok, allemaal mensen die er ernstig over denken hun land te verlaten.

„Maatschappelijke ontwikkelingen zijn inderdaad soms een motivatie voor mensen om naar het buitenland te trekken”, zegt Frans van Houten, organisator van de *Emigratiebeurs*. „Maar de piek die we nu krijgen ten gevolge van de Wildersfilm is een emotionele reactie die vanzelf weer overgaat. Een zelfde explosieve stijging van het aantal bezoekers aan de *Emigratiebeurs* zagen we na de moord op Pim Fortuyn en Theo van Gogh. Velen zijn teleurgesteld in de samenleving, vragen zich af waar de verdraagzaamheid en gemoedelijkheid van weleer naar toe zijn. Die film zal Wilders populariteit geen goed doen, dat is zonder meer duidelijk.” Intussen is het kwaad echter geschied.

„De overgrote meerderheid van Nederlandse emigranten bereidt

de verhuizing echter lang en zorgvuldig voor. Er zijn veel oudere echtparen bij, de zogenaamde *pensionados*”, gaat Frans van Houten door. „Ze zijn met vervroegd pensioen en zoeken een warmer klimaat op, meestal in Spanje of Frankrijk. Niet alleen het weertype speelt een rol. Sommigen zoeken een goedkoper huis, of willen hun leven een heel andere wending geven. Zo'n vijftien procent keert na een korte of langere periode terug, bijvoorbeeld na het overlijden van de partner.”

Vlaming honkvast

De laatste jaren merkt Van Houten echter een verjonging onder de emigranten. In Europa blijft Zweden de favoriete bestemming naast Frankrijk en Spanje. Daarbuiten staan Australië, Nieuw-Zeeland en Canada in de top drie. Jonge mensen trekken niet enkel veel verder weg, ze zouden bovendien minder snel terugkomen dan oudere landverhuizers.

„Het enthousiasme van Vlamingen om naar het buitenland te trekken is klein bier vergeleken met dat van de Nederlanders”, zegt Inge Roggeman van de organisatie Vlamingen in de Wereld (VIW). Het gaat om een paar tienduizend tegenover ruim honderdduizend Nederlanders. We zijn blijkbaar een stuk honkvaster. Maar de motivatie van wie vertrekt, blijkt wel vergelijkbaar.

„Sommigen voelen zich in eigen land niet langer veilig, zijn ontevreden over de politieke situatie, wensen een warmer klimaat of zoeken elders een betere toekomst voor hun kinderen. We krijgen dagelijks met dit soort argumenten te maken. Vier op tien kandidaten nemen uiteindelijk

© Corbis

echt de biezen.” Bij Vlamingen is, behalve Frankrijk en Spanje, ook Portugal een geliefd 'uitbolland'. Jonge gezinnen vinden zich meer in de Nederlandse top drie van verre bestemmingen. Zo trokken Rudi en Inez naar Australië om er hun toekomstige kinderen meer ruimte te geven (zie kaderstukje).

Om gezondheidsredenen zocht een ander echtpaar dan weer soelaas in de Caraïben. Tja, nog niet zo'n gek idee...

„Er zijn veel dromers bij, maar om mooie dromen waar te maken, heb je toch een gedegen voorbereiding nodig”, aldus Inge Roggeman. Daarbij schiet VIW te hulp.

De organisatie verstrekt informatie over tewerkstelling, ziekteverzekering, pensioen of andere rechten en plichten in het nieuwe vaderland.

Zo vindt op 7 april een infoavond plaats voor mensen die van plan zijn naar Nieuw-Zeeland of de Verenigde Staten te emigreren. Dit netwerk van Vlamingen in de wereld brengt nieuwelingen overigens moeiteloos in contact met landgenoten in de buurt.

Op de vlucht

„Soms krijgen we ook wel te maken met een soort escapisme. Mensen ontvluchten hier hun problemen en hopen alle balast van zich af te gooien door elders een nieuw bestaan te beginnen. Dan is emigreren echt een vlucht en loopt de hele onderneming meestal op een sissert af. In de grond nemen zo'n mensen hun problemen immers gewoon met zich mee.” Over het aantal terugkeerders houdt VIW geen statistieken bij. „Mensen die terugkeren, beschouwen dat meestal als een vorm van falen. Ze hangen hun ervaringen niet aan de grote klok.”

„Je kunt openstaan voor nieuwe culturen, toch moet je niet onderschatten hoe moeilijk het kan zijn om cultuurverschillen te overbruggen en in een nieuwe omgeving echt thuis te komen. Het blijft een struikelblok. Anderen stappen dan weer in de toeristische sector en beginnen een *chambre d'hôte* zonder eerst de nodige ervaring op te bouwen. Wil je met je partner emigreren, moet je er echt wel met z'n tweeën voor de volle honderd procent voor gaan.” Of hoe ook Vlamingen soms migrant en vreemdeling kunnen zijn.

“

Op reis zie je het leven vaak met andere ogen. Dat overkwam ons op vakantie in Australië. Plots beseften we hoezeer we in België meededen in de ratrace. Hoeveel mensen lopen niet dagelijks te stressen in de moeilijke balans tussen werk en gezin? Geen tijd. Druk, druk, druk. Natuurlijk kun je ook in België je leven omgooien, maar ons leek dat veel eenvoudiger in Australië bij zon, zee en strand. België is verre van slecht, maar de natuur, ruimte, *easy going*-stijl en de gezinsvriendelijke omgeving maken het leven hier toch wel zeer aantrekkelijk.

Het woord 'migrant' heeft in Australië een positieve inhoud. Er zijn heel wat knelpuntberoepen en de rode loper wordt uitgerold voor mensen met de juiste ervaring en kennis. De overheid neemt initiatief om de integratie vlot te laten verlopen. Toch is het niet allemaal zo eenvoudig. Migreren is een belangrijke beslissing en heeft een grote impact op je leven. Tot nu toe is onze opzet geslaagd. Onze verwachtingen ver-

den op vele vlakken zelfs overtroffen en we genieten ten volle van onze nieuwe levensstijl.

Na een tijdje zie je ook wel de minder positieve kanten van deze samenleving. De eilandmentaliteit bijvoorbeeld. Australiërs hebben meestal geen benul van wat zich overzee afspeelt. Of het alcoholgebruik. Dronkenschap is hier algemeen aanvaard. Dat *easy going* heeft ook een keerzijde voor wie snelle en efficiënte dienstverlening gewend is. De hele dag hoor je hier „*No worries, mate*”. Maar als we 's avonds na onze werkdag de zon zien schitteren boven een azuurblauwe zee en nog even een wandelingetje maken op het strand, dan voelen we ons 'God in Australië'. We missen onze familie en vrienden in België wel, maar internet maakt veel goed. Pensen, paprikachips en Belgisch gebak staan ook hoog op ons verlanglijstje.

Rudi, Inez De Cock-Raspoet wonen met hun dochtertje Lenka sinds enkele jaren in Adelaide, Australië

”